

Η καινούργια κτίση (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τηρούμε σήμερα τη μνήμη του Αποστόλου Θωμά. Όλοι τον θυμούνται σαν το πρόσωπο το οποίο αμφισβήτησε την Ανάσταση του Χριστού όταν του μίλησαν γι' αυτήν οι άλλοι μαθητές σπάνια όμως ρωτούμε τους εαυτούς μας τι άνθρωπος ήταν και ποιοί λόγοι τον έκαναν να αμφιβάλλει.

Αν εξαιρέσουμε την εκλογή του σε απόστολο από το Χριστό, ο Άγιος Θωμάς αναφέρεται μόνο δύο φορές στα Ευαγγέλια. Η πρώτη αναφορά είναι πολύ σημαντική (Ιω. 11. 7- 16): Όταν ο Χριστός λέει στους μαθητές Του ότι πρέπει να επιστρέψει στην Ιουδαία για να αναστήσει το φίλο Του Λάζαρο από τους νεκρούς εκείνοι προσπαθούν να Τον πείσουν να μείνει μακριά από την επικίνδυνη και φονική Ιερουσαλήμ και μόνο ο Θωμάς λέει: «άγωμεν και ημείς ίνα αποθάνωμεν μετ'

αυτού». Ήταν διατεθειμένος, πριν από την Ανάσταση του Χριστού, όταν οι μαθητές έβλεπαν στον Κύριο απλώς ένα δάσκαλο, να πεθάνει μαζί Του από αγάπη και αφοσίωση. Ήταν έτοιμος απλώς να πεθάνει, όχι να επιδιώξει ο,τιδήποτε, μόνο να μοιραστεί το ριζικό Του.

Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος που ήταν έτοιμος με τόση αφοσίωση να μοιραστεί με το Χριστό και το θάνατο ρωτά τους άλλους μαθητές λέγοντας: «Είναι δυνατό;» Λένε στο Θωμά πως έχουν δει τον αναστημένο Χριστό κι εκείνος δεν μπορεί να το πιστέψει. Για ποιο λόγο; Μήπως για το λόγο ότι πριν από την Πεντηκοστή, πριν το Άγιο Πνεύμα κατέβει στους Αποστόλους εκείνοι παρέμεναν οι ίδιοι δειλοί άνθρωποι, συχνά ανίκανοι να κατανοήσουν, συχνά αμφιρρεπείς, όπως υπήρξαν και στο παρελθόν; Πως μπορούσε να πιστέψει όταν η μόνη ένδειξη για την Ανάσταση ήταν το γεγονός ότι οι άλλοι Απόστολοι χαιρόντουσαν χωρίς να έχουν γίνει καθόλου διαφορετικοί απ' αυτό που πάντοτε υπήρξαν; Για να μπορέσει να δεχτεί τα νέα της Ανάστασης χρειαζόταν μία απόδειξη πέρα από τα χαρούμενα λόγια των αποστόλων διότι καταλάβαινε ότι αν ο Χριστός είχε αναστηθεί τότε το κάθε τι στον κόσμο είχε αλλάξει, ότι δεν ήταν ο θάνατος αλλά η ζωή που είχε τον τελευταίο λόγο, ότι η τελική νίκη δεν ανήκε στον άνθρωπο αλλά στο Θεό, ότι είχε

υπερισχύσει η αγάπη, όχι το μίσος. Καταλάβαινε ότι ο κόσμος θα 'πρεπε να είχε γίνει καινούριος εφ' όσον ο Θεός τον είχε επισκεφθεί και μεταμορφώσει από κόσμο άσκοπης, κάποτε πολύχρονης μα παροδικής ζωής σε κόσμο αιωνιότητας.

Όταν είδε μπροστά του λοιπόν το Χριστό ο Θωμάς πίστεψε διότι ο Λυτρωτής ακτινοβολούσε με το φως της αιωνιότητας, διότι στεκόταν μπροστά στους μαθητές Του όχι σαν ο Ιησούς της Ναζαρέτ που υπήρξε δάσκαλός τους αλλά σαν ο εγερθείς Κύριος μέσα στην ισχύ και τη δόξα της Ανάστασής Του, και παρ' όλα αυτά, με χέρια και πόδια και πλευρά τρυπημένα από τα καρφιά και τη λόγχη.

Η Ανάσταση του Χριστού δε μετακινεί την τραγωδία από τη ζωή. Ο Χριστός ήλθε στον κόσμο για να σηκώσει ολόκληρη την τραγωδία του και να τη μεταμορφώσει σε νίκη, όσο όμως παραμένει έστω και ένας αμαρτωλός πάνω στη γη θα παραμένει και το σώμα του Χριστού το σώμα του Εσταυρωμένου. Ίσως να στέκεται απέναντι μας έτσι ακριβώς και στην αιωνιότητα κι αυτό γιατί η σταύρωσή Του είναι το σημάδι της απεριόριστης αγάπης του Θεού.

Όταν ο Θωμάς Τον είδε, τον Εσταυρωμένο Χριστό μέσα στη δόξα της Ανάστασης, Τον προσκύνησε και πρόφερε τα λόγια της τελικής, θριαμβευτικής απόδειξης τα οποία οφείλουμε να μεταφέρουμε σ' ολόκληρο τον κόσμο: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Πως όμως να μπορέσουν οι άνθρωποι στους οποίους μιλούμε για την

Ανάσταση του Χριστού, στους οποίους αναγγέλλουμε ότι έχει εγερθεί, ότι είναι Θεός, ότι έχει βγεί νικητής, πως να μπορέσουν να πιστέψουν αν, όπως τότε οι απόστολοι, μπορούμε μόνο να χαιρόμαστε για τη δική μας εμπειρία χωρίς να μπορούμε να επιδείξουμε τη δύναμη ή τη δόξα της Ανάστασης; Εμείς που πιστεύουμε στην Ανάσταση του Χριστού οφείλουμε να γίνουμε καινούριο έθνος, άνδρες και γυναίκες οι οποίοι πιστεύουν στη ζωή, την αιώνια ζωή, που ήδη νιώθουν το θρίαμβο κατά του θανάτου, διότι έχοντας γευτεί το θάνατο του Χριστού ζούμε πιά – θα΄πρεπε να ζούσαμε – την αιώνια ζωή του εγερθέντος, τη θεική ζωή.

Δε θα φοβούμασταν τότε το θάνατο ή το μαρτύριο, δε θα φοβούμασταν τίποτα στον κόσμο διότι τη ζωή εκείνη κανείς δεν μπορεί να μας την πάρει. Θα πορευόμασταν τότε στο δρόμο της ζωής γεμάτοι σφρίγος ως νικητές και ως πειστικοί μάρτυρες της Ανάστασης του Χριστού εφ’ όσον οι άλλοι θα έβλεπαν σ’ εμάς ανθρώπους που έχουν μάθει να αγαπάνε, έστω κι αν χρειαστεί να θυσιάσουν την επίγεια ζωή, που έχουν μάθει να πιστεύουν στον άνθρωπο με τον τρόπο που ο Θεός γνωρίζει να τον πιστεύει, να ελπίζουν για τα πάντα και να υπερνικούν το κάθε τι με το να δίνουν ανεπιφύλακτα τον εαυτό τους στην ευφροσύνη και τη νίκη του Κυρίου.

Πηγή: www.agiazoni.gr